

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 У 005228 19 Увп
Бања Лука, 26.5.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Страхиње Ћурковића предсједника вијећа, Душка Бојовића и Смиљане Мрша чланова вијећа, уз учешће записничара Тамаре Кочић, у управном спору по тужби М. С. из Т., заступаног по пуномоћнику Г. Н. адвокату из Д. (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број 01-111-153/18 од 29.11.2018. године Скупштине општине Т. (у даљем тексту: тужена), у предмету именовања замјеника начелника општине, одлучујући о захтјеву заинтересованог лица М. Б. из Т., заступаног по пуномоћнику С. Ђ. адвокату из Д. (у даљем тексту: заинтересовано лице), за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 У 005228 18 У од 31.12.2018. године, у нејавној сједници одржаној дана 26.5.2021. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Одбија се захтјев заинтересованог лица за накнаду трошкова подношења захтјева за ванредно преиспитивање пресуде.

Одбија се захтјев тужиоца да му заинтересовано лице надокнади трошкове давања одговора на захтјев за ванредно преиспитивање пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом је, у ставу 1. изреке уважена тужба и поништен оспорени акт којим се заинтересовано лице, по занимању инжињер организације рада, именује за замјеника начелника општине Т., које рјешење ступа на снагу осмог дана по објављивању у „Службеном гласнику општине Т.“. Ставом 2. изреке пресуде је обавезана тужена (погрешно у пресуди као тужена означена Општина Т., заступана по начелнику општине М. др М.) да тужиоцу на име трошкова управног спора исплати износ од 1.077,50 КМ, у року од 30 дана од пријема пресуде.

Уважавање тужбе и поништавање оспореног акта образложено је разлозима да у конкретном случају нису примјењене одредбе члана 56. став 1. и 2. и члана 57. став 1. Закона о локалној самоуправи Републике Српске („Службени гласник РС“ број 97/2016) којима је прописано да скупштина општине бира и разрјешава замјеника начелника општине на приједлог начелника општине, те да се опозив и разрјешење замјеника начелника врши у поступку предвиђеном за избор, опозив и разрјешење предсједника скупштине и уређује се статутом и пословником о раду скупштине општине (члан 56. став 1. и 2.), с тим да ако мандат начелника општине престане прије времена на које је изабран, 1/3 одборника може да предложи скупштини општине разрјешење замјеника

начелника (члан 57. став 1.), што у конкретном и није био случај јер мандат начелника општине није престао. Како именовање замјеника начелника није предложио начелник општине, већ група одборника, при чему је заинтересовано лице именовано за замјеника начелника општине на истој сједници скупштине општине на којој је тужилац разријешен дужности замјеника начелника, па како је одредбом члана 66. став 5. Статута општине Т. („Службени гласник општине Т.“ број 4/17, у даљем тексту: Статут) прописано да се поступак избора замјеника начелника мора окончати у року од 60 дана од дана ступања на снагу одлуке о опозиву односно разрјешењу замјеника начелника општине, те како је разрјешење тужиоца ступило на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику општине Т.“, то јест 18.12.2018. године, то је очигледно да се прије тог датума није могао покренути поступак именовања новог замјеника начелника нити вршити његово именовање, што значи да су одборници С. о. чак 16.11.2018. године предложили именовање новог замјеника начелника и прије него што је донесено рјешење о разрјешењу старог замјеника начелника општине. Стога је оспорени акт донесен уз повреде поступка из члана 194. став 3. у вези члана 197. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 13/02, 87/07, 50/10 и 66/18, у даљем тексту: ЗОУП), јер у образложењу оспореног акта нису наведени разлози због којих је, у ситуацији када „стари замјеник начелника“ још увијек егзистира, заинтересовано лице именовано за новог замјеника начелника општине, при чему и није дато објективно образложење за одлуку као у диспозитиву оспореног акта, будући да не садржи утврђено чињенично стање, прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на одлуку која је дата у диспозитиву, тако да оспорени акт садржи недостатке који спречавају оцјену његове законитости.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање побијане пресуде (у даљем тексту: захтјев) заинтересовано лице оспорава њену законитост, из основа садржаних у члану 35. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС). Код чињенице да је пресуда донесена 3 дана након што му је тужба достављена на одговор, наводи да уопште није цијењен његов одговор на тужбу, чиме је повријеђено његово право на правично суђење и право на приступ суду, загарантовано чланом 6. став 1. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, као и одредба члана 48. ЗУС-а којом је прописана супсидијарна примјена Закона о парничном поступку на питања која нису регулисана ЗУС-ом, што се у конкретном односи на начин достављања и рок за давање одговора на тужбу. С тим у вези се и позива на наводе из одговора на тужбу, па предлаже да се побијана пресуда преиначи и тужба одбије, уз обавезивање тужиоца да му надокнади трошкове поступка увећане по основу састава предметног захтјева по пуномоћнику адвокату у износу од 1.316,25 КМ, као и таксе према одлуци суда, или пак да се пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно одлучивање.

Тужена у одговору наводи да је захтјев без основа, јер је поступак пред судом проведен на законит начин, тако да је материјално право правилно примијењено и није учињена повреда правила поступка у погледу права на правично суђење и приступ суду, на коју се заинтересовано лице позива. Предлаже да се захтјев одбије.

Тужилац у одговору наводи да је побијана пресуда правилна, јер се избор замјеника начелника општине могао извршити само на основу приједлога начелника општине, што у конкретном случају није урађено, па тако да без обзира на изјашњење тужене а и заинтересованог лица та повреда се није могла отклонити, сходно чему је оспорени акт незаконит, из чега произилази да у поступку доношења побијане пресуде нису учињене повреде поступка које би могле бити од утицаја на рјешење ствари.

Предлаже да се захтјев одбије, а тужилац да му надокнади трошкове састава одговора на предметни захтјев по пуномоћнику адвокату у износу од 1.316,25 КМ.

Размотривши захтјев, одговор тужене и одговор тужиоца, побијану пресуду, као и остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. ЗУС-а, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из списка предмета произилази да је дана 28.11.2018. године одржана 19. редовна сједница тужене, на којој је донесено рјешење о разрјешењу тужиоца функције замјеника начелника општине Т., а да ће му права по основу радног односа и престанка функције утврдити надлежни орган у складу са законом, које рјешење ступа на снагу осмог дана по објављивању у „Службеног гласнику општине Т.“. На истој сједници је тужена донијела и оспорени акт, у чијем образложењу се позвала на члан 152. Пословника о раду Скупштине општине Т. („Службени гласник општине Т.“ број 4/17) којим је прописано да приједлоге кандидата за избор и именовање из надлежности Скупштине, у складу са законом, Статутом и тим пословником дају начелник општине, Комисија ..., као и одборници ако законом и Статутом није другачије предвиђено, а истичући да како је на сједници Колегијума скупштине општине од 16.11.2018. године група одборника предложила да се заинтересовано лице именује за замјеника начелника општине, тај приједлог је прослијеђен Комисији за избор и именовање, која је установила да заинтересовано лице испуњава услове за наведено именовање, па је након разматрања тог приједлога и донесен оспорени акт. Оспорени акт је поништен побијаном пресудом, са разлозима који су већ изнесени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Правилност и законитост побијане пресуде се не може довести у сумњу наводима предметног захтјева.

Основано се у побијаној пресуди наводи да су учињене повреде поступка тиме што у конкретном случају именовање замјеника начелника општине није предложено од стране начелника општине, како је то предвиђено чланом 64. став 1. Статута, према којем замјеника начелника општине бира и разрјешава Скупштина општине, тајним гласањем на приједлог начелника општине, већином гласова од укупног броја одборника у складу са законом, тим статутом и Пословником о раду Скупштине општине.

Стога је без утицаја што је одредбом става 4. тог члана Статута прописано да у случају из става 3. тог члана, што се односи на ситуацију када је престао мандат начелнику општине, уколико је из било којих разлога замјеник начелника општине спријечен да обавља дужност начелника општине, тужена тајним гласањем бира вршиоца дужности замјеника начелника општине до избора начелника општине, на приједлог 1/3 одборника, о чему се у конкретном случају и не ради, јер мандат начелнику општине није престао, па тако да и није било основа да се избор замјеника начелника општине изврши на приједлог 1/3 одборника, а што представља довољан разлог за поништавање оспореног акта, како је то правилно и учињено побијаном пресудом.

Сходно томе, на законитост побијане пресуде није од утицаја позивање заинтересованог лица да су у конкретном случају учињене повреде правила поступка тиме што је пресуда донесена прије него што је у остављеном року дао одговор на тужбу, јер та повреда није такве природе да би могла утицати на рјешење ове управне ствари.

Исто тако, без утицаја је и што је у побијаној пресуди као тужена страна означена Општина Т., заступана по начелнику општине“, а не Скупштина општине Т., која је доносилац оспореног акта, а такође и то што је у конкретном случају одговор на тужбу

дат од стране начелника општине а не Скупштине општине Т., која је у крајњем и дала одговор на предметни захтјев.

Како је предметни захтјев одбијен, заинтересованом лицу сходно одредбама члана 49. и 49а. ЗУС-а не припадају ни трошкови поступка по основу подношења предметног захтјева по пуномоћнику адвокату, па је и тај захтјев заинтересованог лица одбијен.

Одлука о одбијању захтјева тужиоца за накнаду трошкова за састав одговора на предметни захтјев по пуномоћнику адвокату, заснива се на одредби члана 387. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13) који закон се сходно члану 48. ЗУС-а примјењује у управним споровима на питања која нису регулисана ЗУС-ом, имајући у виду да давање одговора на захтјев није обавезна радња у управном спору, нити је допринијела одлуци овог суда, тако да њеним пропуштањем и не настају никакве посљедице за странку, сходно чему се ни накнада трошкова за давање одговора на предметни захтјев не може сматрати оправданом.

Записничар
Тамара Кочић

Предсједник вијећа
Страхиња Ћурковић